

La donzella de les roses vermelles · Esquirols

Sol Re Un soldat que anava a la guerra
mim Do Sol tot joiós cantant,
Sol Re va trobar una pobra donzella
mim Do Sol que estava plorant.
lam mim lam mim "Què us amoïna, gentil minyona'
lam mim Si7 mim □rovellareu el cor plorant"

Sol Re el soldat deixà la donzella
mim Do Sol vora el camí ral,
Sol Re i amb un dubte sobre l'esquena
mim Do Sol encetà un nou cant,
lam mim lam mim però la tonada no li sortia
lam mim Si7 mim sentia una cremor a les mans.

Sol Re Aixecà la vista enlaire vers el sol ponent,
mim sim poc a poc les bromes roges portades pel vent,
lam mim - Sol Re mim es tornaven rams de roses de color vermell
lam mim - Sol Re mim que posava la donzella dintre d'un farcell.

Una aurora de metralla
li va trencar el son,
es tornà vermella la pedra,
la vall i l'horitzó,
roges les bromes que el vent s'emporta,
vermella la suor del front.

Al capvespre va ensopegar-lo
vora el camí ral,
abatut damunt de la pedra
encetà un nou cant,
però la tornada no li sortia
sentir una fredor a les mans.

Aixecà la vista enlaire vers el sol ponent,
poc a poc les bromes roges portades pel vent,

gotejaven rius de sang sobre els innocents;
gotejaven rius de sang sobre els innocents.

